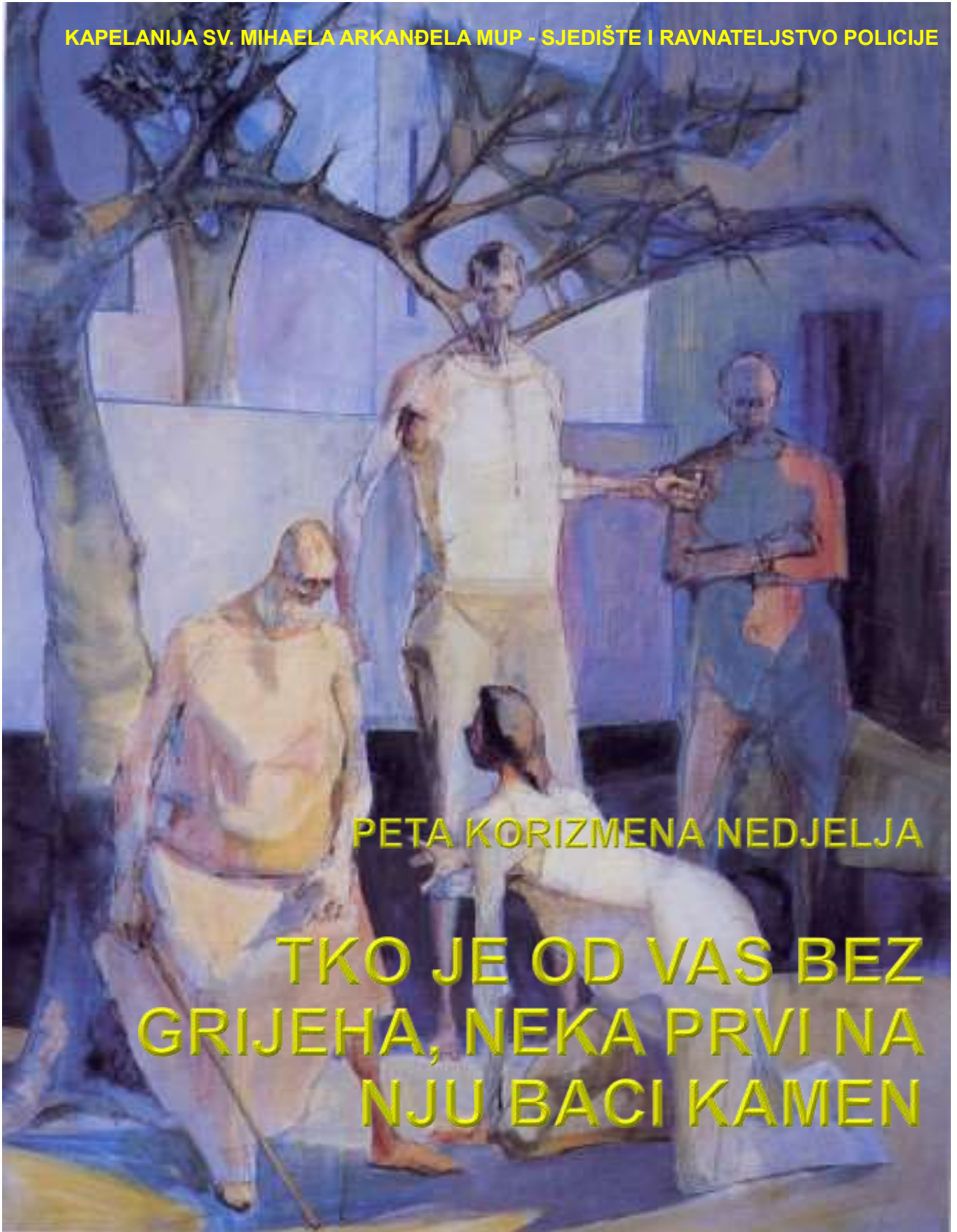

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANDELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

PETA KORIZMENA NEDJELJA

TKO JE OD VAS BEZ
GRIJEHA, NEKA PRVI NA
NJU BACI KAMEN

mihael

11/2022.

LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANĐELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE
Godište XVI. (2022.), broj 11 (518)
PETA KORIZMENA NEDJELJA
3. travnja 2022.

Kontakt:

vič. **Željko Rakošec**, policijski kapelan
tel.: 22 712, 85 682;
e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana
tel.: 88 853, 82 805;
e-mail: vbakula@mup.hr

Naslovna stranica: Philippe Lejeune, *La Femme adultère*,
<http://www.corpusetampois.com/>

TRAVANJ

Ned 3. PETA KORIZMENA NEDJELJA
Siksto; Krest; Svevlad

Pon. 4. Izidor Seviljski; Žiga; Strahimir

Uto. 5. Vinko Ferrerski; Berislav

Sri. 6. Vilim; Celzo; Rajko

Čet. 7. Ivan de la Salle, Herman

Pet. 8. Dionizije; Diogen; Klement

Sub. 9. Marija Kleofina; Demetrije

MEDITACIJA

Žena preljubnica 3

SLUŽBA RIJEČI: PETA KORIZMENA NEDJELJA

ČITANJA
Tko je od vas bez grijeha, neka prvi
na nju baci kamen 4

HOMILIJA
Samo ljubav liječi 8

KATEHEZA

Sedam zadnjih Isusovih riječi 16

Mali vjeronaučni leksikon 21

UZ SPOMENDAN

Blaženi 22

NAŠI POKOJNI 24

Žena preljubnica

Farizeji i pismoznanci su ženu zatečenu u preljubu doveli pred Isusa. Traže da se on izjasni.

Ako će poštivati Mojsijev zakon, nju treba kamenovati. No, Isus je blaga i ponizna srca i narod to zna.

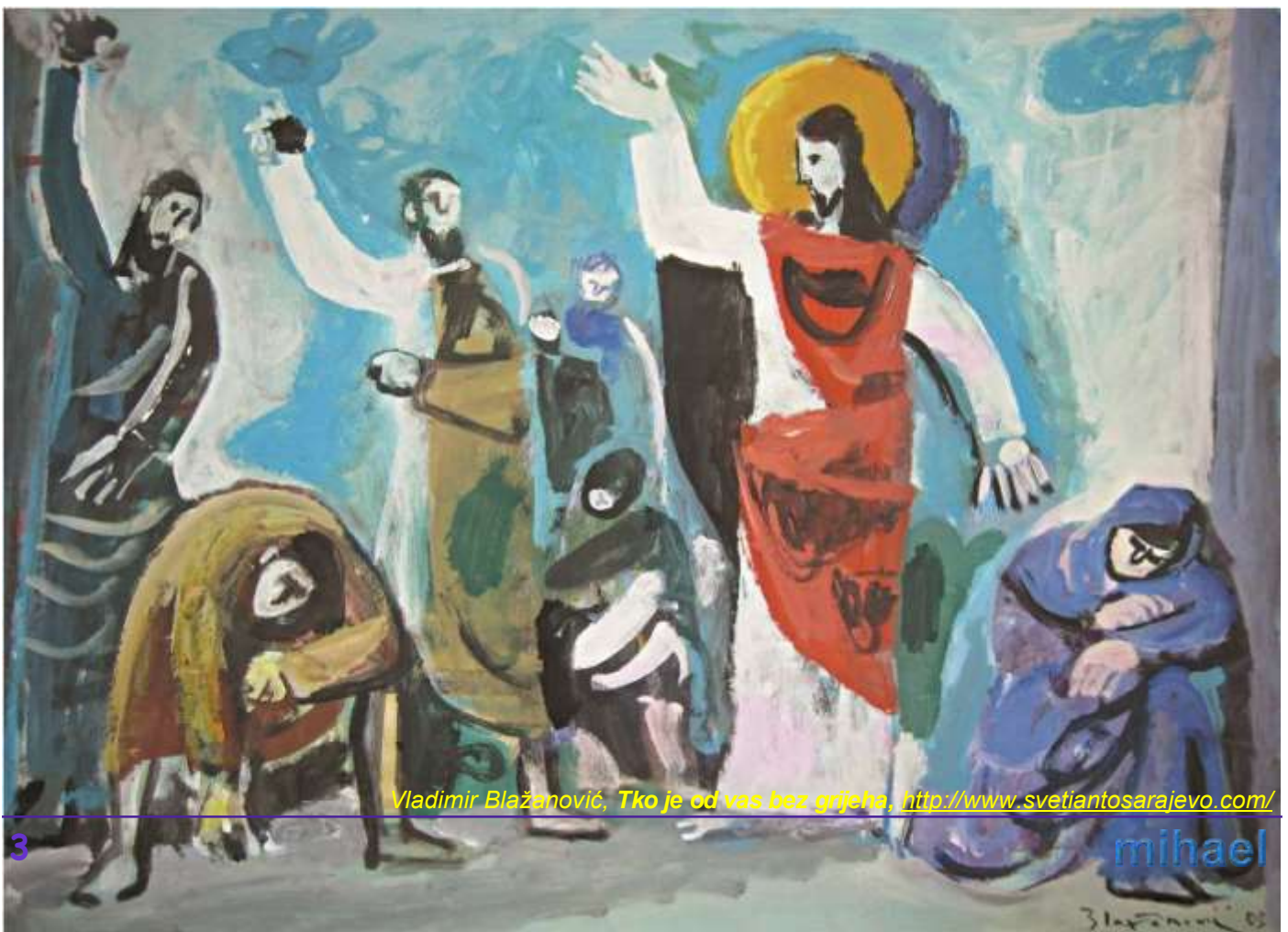
Ako neće poštivati Mojsija i osloboditi ženu od te grozne smrti, onda ne sluša Božju riječ.

Isus je tu njihovu zamku salamonski riješio. Stavio je tužitelje na optuženičku klupu: „Tko je od vas bez grijeha neka prvi na nju baci kamen!“ (Iv 8, 1-11).

Nitko se nije našao da je osudi. Ni Isus je ne osuđuje nego je poziva da započne novi život. Kao da je u tom času Isus obavio prvo pokorničko bogoslužje.

Evandelist Ivan teološki produbljuje temu. Pravi preljub je zapravo grijeh. To je povreda neizrecive Božje ljubavi, saveza ljubavi. Sa svakim grijehom čovjek je preljubnik i bolje mu je da na neki način sam dođe k Isusu nego da ga drugi dovedu.

Zvezdan Linić

Vladimir Blaženović, *Tko je od vas bez grijeha*, <http://www.svetiantosarajevo.com/>

Prvo čitanje: Iz 43, 16-21

Evo činim nešto novo: napojit ću svoj narod.

Čitanje Knjige proroka Izaije

Ovo govori Gospodin,
koji put po moru načini
i stazu po vodama silnim;
koji izvede bojna kola i konje,
vojsku i junake,
i oni padoše da više ne ustanu,
zgasnuše, kao stijenj se utruše:
„Ne spominjite se onog što se zbilo,
nit mislite na ono što je prošlo.

Evo, činim nešto novo;
već nastaje: zar ne opažate?
Da, put ću napraviti u pustinji,
a staze u pustoši.

Slavit će me divlje zvijeri,
čaglj i nojevi,
jer vodu ću stvorit u pustinji,
rijeke u stepi,
da napojim svoj narod,
izabranika svoga.
I narod koji sam sebi sazdao
moju će kazivati hvalu!“

Riječ Gospodnja

Prvno čitanje uzeto je iz Knjige utjehe, drugog dijela knjige proroka Izaije (poglavlja 44-55). Taj dio pripisuje se neimenovanom proroku poznatom kao Deuteroizaija ili Drugi Izaija. On je djelovao u doba babilonskog sužanjstva (587. – 538. g. pr. Kr.).

Današnji odlomak dio je propovijedi iz tog teškog razdoblja. Nakon gubitka samostalnosti i odvođenja u sužanjstvo, Izraelci se rado sjećaju velikih Božjih djela iz svoje vjerske i narodne prošlosti, osobito oslobođenja iz Egipta. Izaija, čije ime znači Bog Koji Otvara Budućnost, poziva i opominje da sjećanja na velika Božja djela ne bi trebala služiti kao utjeha za trenutno teško stanje i nostalgичno vraćanje u prošlost nego trebaju buditi nadu za budućnost.

Prorok navješćuje oslobođenje od ropstva koje uspoređuje s oslobođenjem iz Egipta. To veliko Božje djelo bit će zasjenjeno novim većim Božjim djelima. Na putu iz Egipta, mukotrpnom putovanju kroz pustinju, izumro je cijeli ropски naraštaj.

Izaija navješćuje da će za izlazak iz trenutnog ropstva Bog urediti put svome narodu da bez patnje uđe u obnovljeni Jeruzalem. Slikom divljih životinja, čagljeva i nojeva, upućuje na budućnost kakva nas očekuje, stanje raja i mira. To je ono „novo“ što Bog stvara za svoj narod.

Otpjevni psalam: Ps 126, 1-6

Silna nam djela učini Gospodin: opet smo radosni.

Kad Gospodin vraćaše sužnjeve
sionske,
bilo nam je ko da snivamo.
Usta nam bjehu puna smijeha,
a jezik klicanja.

Među poganima tad se govorilo:
„Silna im djela Gospodin učini!“
Silna nam djela učini Gospodin:
opet smo radosni!

Vrati, Gospodine, sužnjeve naše
ko potoke negepske!
Oni koji siju u suzama
žanju u pjesmi.

Išli su, išli plačući
noseći sjeme sjetveno;
vraćat će se s pjesmom
noseći snoplje svoje.

Literarno-povijesni kontekst ovog psalma određen je u samom tekstu. To su krizni trenutci poslijesužanjske obnove koji se mogu nadvladati oživljavanjem onog entuzijazma koji je postojao u vrijeme povratka iz Babilona.

Kulminativni stih Psalma svakako je četvrti redak "Vrati, Gospodine, sužnjeve naše ko potoke negepske!", čiji se prvi dio može prevesti i na dugi način, to jest: „Vrati se, Gospodine sa sužnjevima našim...!“

U svakom slučaju povratak iz sužanjstva nije dovršen samim fizičkim povratkom sužnjeva, nego je riječ o dinamičnom procesu koji ide u dobrom smjeru samo onda ako se odvija u zajedništvu s Bogom.

Drugo čitanje: Fil 3, 8-14

Radi Krista sve izgubih, suobličen smrti njegovoj.

Čitanje Poslanice svetoga Pavla apostola Filipljanima

Braćo!
Sve gubitkom smatram zbog onoga najizvršnijeg, zbog spoznanja Isusa Krista, Gospodina mojega, radi kojega sve izgubih i otpadom smatram: da Krista steknem i u njemu se nađem – ne svojom pravednošću, onom od Zakona, nego pravednošću po vjeri u Krista, onom od Boga, na vjeri utemeljenoj – da upoznam njega i snagu uskrsnuća njegova i zajedništvo u patnjama njegovim, ne bih li kako, suobličen smrti njegovoj, prispio k uskrsnuću od mrtvih. Ne kao da sam već postigao ili dopro do savršenstva, nego – hitim ne bih li kako dohvatio jer sam i zahvaćen od Krista.

Braćo, ja nipošto ne smatram da sam već dohvatio. Jedno samo: što je za mnom, zaboravljam, za onim što je preda mnom, prežem, k cilju hitim, k nagradi višnjeg poziva Božjeg u Kristu Isusu.

Riječ Gospodnja

Grad Filipi u Makedoniji bio je rimska vojna kolonija. Tijekom drugog misijskog putovanja, Pavao je propovijedao u Filipima i osnovao kršćansku zajednicu. Ta mu je zajednica osobito prirasla srcu. Jedina je od koje je primao materijalnu pomoć.

Današnji ulomak uzet je iz trećeg poglavlja u kojemu Pavao opominje judaizante, judeokršćane koji su od kršćana zahtijevali pridržavanje Mojsijevog zakona. Kao i u prvom čitanju, vidimo naglašavanje razlike „staroga“ i „novoga“.

Pavao se, kao Židov i farizej oslanjao na vlastito vršenje Zakona čime je pred Bogom stjecao zasluge. Nakon čudesnog obraćenja, promijenio se njegov pogled na prošlost i budućnost. Sve osim Krista, pa i pridržavanje Zakona, smatra gubitkom i otpadom. Krist je zasjenio sve dotadašnje. Pavao ne smatra da je njegov put gotov nego naglašava da je pred njim dug put prema savršenstvu. Stoga je potpuno okrenut budućnosti, Kristu.

Evandjelje: Iv 8, 1-11

Tko je od vas bez grijeha, neka prvi na nju baci kamen.

Čitanje svetog Evandjelja po Ivanu

U ono vrijeme: Isus se uputi na Maslinsku goru. U zoru eto ga opet u Hramu. Sav je narod hrlio k njemu. On sjede i stade poučavati. Uto mu pismoznanci i farizeji dovedu neku ženu zatečenu u preljubu. Postave je u sredinu i kažu mu:

„Učitelju! Ova je žena zatečena u samom preljubu. U Zakonu nam je Mojsije naredio takve kamenovati. Što ti na to kažeš?“

To govorahu samo da ga iskušaju pa da ga mogu optužiti.

Isus se sagne pa stane prstom pisati po tlu. A kako su oni dalje navaljivali, on se uspravi i reče im:

„Tko je od vas bez grijeha, neka prvi na nju baci kamen.“

I ponovno se sagnuvši, nastavi pisati po zemlji. A kad oni to čuše, stadoše odlaziti jedan za drugim, počevši od starijih. Osta Isus sam - i žena koja stajaše u sredini. Isus se uspravi i reče joj:

„Ženo, gdje su oni? Zar te nitko ne osudi?“

Ona reče:

„Nitko, Gospodine.“

Reče joj Isus:

„Ni ja te ne osuđujem. Idi i odsada više nemoj grijешiti.“

Riječ Gospodnja

U Isusovo doba, Jeruzalem je imao oko 40.000 stanovnika. Za velike blagdane, prema Ivanovu evandjelju bio je blagdan Sjenica, broj ljudi u Jeruzalemu znao se udeseterostručiti. Budući da nije bilo smještaja za sve hodočasnike, ljudi su spavali gdje se tko snašao. Ta okolnost dala je mogućnost grijeha osuđenici preljubnici iz evandjelja.

Isus je noći provodio na Maslinskoj gori a već u zoru je u Hramu. Sav je narod hrlio k njemu, što je zacijelo ljutilo njegove protivnike. Stoga mu pokušavaju namjestiti klopku iz koje se ne može izvući. Postavljaju pitanje pridržavanja Mojsijeva zakona. Taj Zakon izričito zapovijeda da se muškarac i žena koji su učinili preljub kazne kamenovanjem da se iskorijeni zlo iz naroda (Pnz 22, 22-24). Židovi pod rimskom okupacijom nisu mogli izvršiti smrtnu kaznu.

Preljubnica je ipak dovedena k Isusu da je osudi. Tužiteljima nije važna ni ona ni Mojsijev zakon što potvrđuje odsutnost preljubnika. Važno je što će Isus reći ili učiniti. Ako je osudi tužit će ga Rimljanima za pobunu. Ako je ne osudi oni će njega osuditi za nepridržavanje Zakona.

Isus ne odgovara odmah. On, vjerojatno da bi smanjio napetost, piše po tlu. Na ponovno inzistiranje odgovara poznatom rečenicom: Tko je od vas bez grijeha, neka prvi na nju baci kamen. Tu je „Isusovo Novo“ u odnosu na starozavjetni Zakon, njegov odnos prema grješniku. Odnos prema grijehu se ne mijenja što je vidljivo iz rečenice: Idi i odsada nemoj više grijешiti!

Priredio V. B.

Samo ljubav liječi

Isusov nastup u hramu opet privlači pažnju naroda, pismoznanaca i farizeja. Pitanje je li on obećani mesija ili nije ne prestaje se postavljati. Ljudi koji su susreli Isusa ne mogu se zadovoljiti privremenim odgovorima. Oni se moraju s njim suočiti kako bi dospjeli do konačne odluke. Pa i pitanja kojima pismoznanci obasipaju Isusa ne smiju se prebrzo odbaciti kao zlobno "isprobavanje", nego ih treba shvatiti kao iskreno traženje jasnoće u vezi s Isusom.

Kao učitelj Isus bi trebao poznavati božanske zakone i kao Mesija ih bez pridržaja prihvaćati. Da bi ga se prepoznalo kao dugo iščekivanog otkupitelja, trebalo bi ga, dakle, pitati što je dobro, a što zlo, što je od Boga dozvoljeno a što zabranjeno.

Takvo razmišljanje je blisko onim ljudima koji svoj odnos prema Bogu bitno povezuju s pridržavanjem božanskih zapovijedi. Stoga i Isus može samo onda biti Mesija, ako kao jedini ispravni nauk priznaje nauk pismoznanaca.

Zastupa li pak neki drugi stav, ne postavlja se protiv ljudskih zakonodavaca, nego protiv samog Boga i stoga ne može biti obećani otkupitelj.

Ta razmišljanja jesu logična, ali se nalaze na potpuno drugoj razini nego Isusovo djelovanje. Ona ne dopuštaju osobni susret s Bogom koji jedini može omogućiti pravu odluku. Povjerenje i vjera ne daju se zatvoriti u okvire, nego crpe snagu iz poštivanja slobode bližnjega i ljubavi prema njemu. Ali čini se da za takve međuljudske susrete farizejima i pismoznancima nedostaje antena.

Na djelu uhvaćena bludnica dobra je prilika da se Isusa iskuša. Za poznavatelje Pisma slučaj je jasan: zakon se mora ispuniti po svaku cijenu jer je to volja Božja.

Za Isusa pak nije odlučujuća zapovijed nego ljubav Božja. Ljudske suce spretno podsjeća na njihove vlastite pogreške i navodi ih na to da mjerilo kojim mjere ženin prekršaj primjene na sebe.

U tom susretu grešnice s Isusom vidi se da nijedan grijeh ne može biti tako velik da bi spriječio susret s Isusom. Ali svaki grijeh može bit povod susreta s Isusom.

Isus zna kako grijeh sam po sebi može opterećivati, tako da je svaka osuda suvišna. Onome tko se kaje za svoj grijeh ne treba se nepotrebno otežavati obraćenje. Isus, doduše, ne umanjuje značenje grijeha. On grijeh i grešnicu uzima ozbiljno. Žena od Isusa ne očekuje nekakvo sažaljenje, nego oprostjenje grijeha koje joj donosi pomirenje i zajedništvo s Bogom i ljudima.

Isusov način razgovora s grešnicima može nam biti primjerom ponašanja prema ljudima koji su upali u krivnju. Naš susret s njima trebao bi biti u znaku njegova razumijevanja, suosjećanja i takta.

Zapovijedi nisu dane da bismo imali zakone i sudili, nego kao norme koje nam pokazuju koliko smo upućeni na milost i milosrđe Božje. Osuđivanje i neuzimanje u obzir ne pomažu ni drugima ni nama samima.

Izliječiti i pomoći može samo ljubav.

<https://www.virc.at>

<https://scopeartgallery.com/>

Sedam zadnjih Isusovih riječi

Četvrta riječ:

Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio? (Mt 27,46)

Bliži se smrt. Nije to kraj tjelesnog života, koji je izbavljenje i smirenje, nego smrt koja je zadnji ponor, nezamisliva snaga razaranja i patnje. Primiče se smrt, praznina, užasna nemoć, razorna pustoš. Kad sve izmiče, sve bježi, gdje nema ničega osim napuštenosti što ujedno žeže i neizrecivo je mrtva. U toj noći duha i sjetila, u toj pustoši srca u kome je sve spaljeno, tvoja je duša još uvijek u molitvi; ta stravična pustoš bolju poharana srca pretvara se u jedinstven zov Boga. O molitvo bola, molitvo osame, molitvo bezdane nemoći, molitvo napuštena Boga, klanjamo ti se. Ako ti, Isuse, tako moliš, u takvoj tjeskobi moliš, gdje je onda još ikakav ponor iz kojeg se ne bi smjelo zazvati tvoga Oca? Gdje je očaj koji sam ne bi u okrilju tvoje napuštenosti postao molitvom? Gdje još zanimiti od muka, a da se ne zna da se i takav nijemi vapaj još čuje usred nebeskog klicanja?

Da bi izrekao svoju tjeskobu, da bi izmolio molitvu svoje beskrajne napuštenosti, počeo si moliti 22. psalam. A tvoje riječi: »Bože, Bože moj, zašto si me ostavio?« prvi su stih prastare tužaljke što ju je nekoć sam tvoj Sveti Duh stavio u srce i usta starozavjetnome pobožniku kao vapaj u nevolji. Ti, dakle, u svojoj posvemašnjoj mucij, ako se smijem usuditi tako reći, nisi htio moliti ništa drugo, nego

Simon Bisley, *Raspeće*, skica
slika preuzeta s: <http://www.jhalpe.com>

ono što su prije tebe molile bezbrojne tisuće. Ti si na neki način za vrijeme svoje velike mise, kad si sama sebe prikazivao za vječnu žrtvu i sam molio liturgijski oblikovanim riječima, i tim si riječima mogao reći sve. Nauči me tako moliti riječima Crkve da mi one postanu riječi srca.

Peta riječ:**Žedan sam.** (Iv 19,28)

Evandelist Ivan, koji je to sam čuo, spominje ovu tvoju riječ; budući da si znao da je sve svršeno, rekao si da bi se ispunilo Pismo: Žedan sam. I tu si potvrdio riječ psalma koju je Božji duh proročki rekao o tvojoj mucii. Jer se u istom 22. psalmu za te veli: Snaga se moja osušila kao crijep, i moj se jezik uz nepce slijepio. A u psalmu 69,22 stoji o tebi: U mojoj me žeđi octom napojiše.

O Slugo Očev, poslušan do smrti, smrti na križu, ti se ne obazireš na ono što te je zadesilo, nego gledaš na sve ono što te ima još zadesiti, ne gledaš na ono što činiš, nego što ti je činiti, ne gledaš na činjenice, nego na dužnost. Kao da bojažljivo paziš - još i u smrtnom strahu, što smućuje duh i lišava prisebnosti - kako bi se sve u tvome životu uskladilo s vječnom slikom, koja je stajala u duhu tvoga Oca, kada te je mislio. Tako se ti, zapravo, ne obazireš na nečuvenu žeđ svog iskrvavljenja, živim ranama pokrivena golog tijela, koje je izloženo vrelom istočnjačkom suncu. Naprotiv, ti utvrđuješ - jer do smrti ljubiš Očevu volju - s poniznošću: da, i to je ispunjeno, to što su o meni navijestila proročka usta kao Očevu volju; da, zaista sam žedan. O kraljevsko srce, komu je i patnja, što ludim bijesom prži tvoje tijelo, samo ispunjenje naloga odozgo!

Simon Bisley, *Raspeće*, skica
slika preuzeta s: <http://www.jhalpe.com>

No, ti si tako shvatio svu svoju muku i njezinu jezivu okrutnost. Nalog je to bio, a ne slijepa sudbina; Očeva volja, a ne ljudska zloba; spasenjski čin tvoje ljubavi, a ne podlost grešnika. Ti si propao da bismo se mi spasili; ti si umro da bismo mi živjeli; ti si žeđao da mi nađemo okrepu na vodama života. Ti si izgarao od žeđi da bi kroz tvoja probodena rebra iz srca poteklo vrelo žive vode. Na nj si pozvao kad si na svetkovinu Sjenica povi-kao jakim glasom: Ako je tko žedan, neka dođe k meni! Neka pije tko vjeruje u mene! Jer će iz Mesi-jina srca poteći rijeke žive vode Duha (Iv 7,37 si.).

Ti si radi mene trpio žeđ, žeđao si za mojom ljubavi i za mojim spasenjem: kao što jelen za izvor vodom, tako žeđa duša moja za tobom.

Šesta riječ:**Svršeno je.** (Iv 19,30)

Zapravo si rekao: dovršeno je. Da, Gospodine, došao je tvoj kraj. Kraj tvoga života. Kraj tvoje časti, tvoga ljudskog nadanja, kraj tvoje borbe i tvoga rada. Sve je prošlo i minulo. Sve je postalo prazno. I tvoj je život protekao. Beznadno i nemoćno. Ali taj kraj je tvoje dovršenje. Jer kraj u vjernosti i ljubavi je dovršenje. I tvoj poraz je tvoja pobjeda.

Gospodine, kad ću jednom shvatiti taj zakon tvojega, a time i mojega života? Zakon koji kaže da je smrt život, samoprijegor vlastiti dobitak, siromaštvo bogatstvo i bol milost, da je svršetak doista dovršetak?

Da, ti si dovršio. Dvršen je nalog što ti ga je dao Otac. Ispijena je čaša koja te nije smjela mimoći. Pretrpio si strašnu smrt. Dvršeno je otkupljenje svijeta. Pobjeđena je smrt. Svladan je grijeh. Nemoćna postade moć duhova tame. Otvorena su vrata života. Zadobivena je sloboda djece Božje. Sada može puhati Duh milosti. I već se počinje polako, kao u praskozorje, rumeniti mračni svijet u žaru tvoje ljubavi, i samo jedan mali trenutak - mali trenutak što ga zovemo povijest svijeta - i on će se zapaliti i zažariti i biti vatra tvoga božanstva, i sav će svijet biti uronjen u blaženo ognjeno more tvoga života. Sve je dovršeno.

Simon Bisley , *Isus nosi križ*
<https://www.comicartfans.com/>

Dvrši i mene u svome Duhu, ti dovršitelju cijeloga svijeta, ti Riječi Očeva, koja je sve dovršila u tijelu i svojim mukama.

Hoću li i ja u povećerje svoga života smjeti reći: Svršeno je; izvršio sam nalog što si mi ga dao? Hoću li i ja smjeti moliti tvoju velikosvećeničku molitvu kad padne na me smrtna sjena: Oče, došao je čas... Ja te proslavih na zemlji, dovršivši djelo koje si mi dao izvršiti. A sada ti, Oče, proslavi mene kod sebe (Iv 17,1 si.) - ? O Isuse, kakav god bio nalog koji mi je dao Otac - velik ili malen, sladak ili gorak, život ili smrt - daj da ga izvršim kao i ti koji si već sve dovršio, pa i moj život, kako bih ga i ja mogao dovršiti.

Sedma riječ:

Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj. (Lk 23,46)

O Isuse, najnapušteniji, bolju rastrgani, na kraju si. Na onome kraju kad se čovjeku uzima sve, čak i duša i slobodno Da ili Ne; ondje, dakle, gdje je čovjek uzet samome sebi. To je smrt. Tko uzima - što uzima? Ništavilo? Slijepa sudbina? Nemilosrdna narav? Ne, Otac! Bog koji je mudrost i ljubav. I zato dopuštaš da budeš uzet sam sebi. Ti se sam s pouzdanjem predaješ u one nevidljive, tihe ruke koje mi, nevjerni i za svoje Ja uplašeni ljudi osjećamo kao iznenadan, nemilosrdan zahvat kojim nas dave sudbina i smrt. Ti znaš, to su Očeve ruke. I mrijući tvoje potamnjele oči vide Oca, one gledaju u velike, mirne oči njegove ljubavi, a tvoje usne šapću zadnje riječi tvojega života: Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj.

Sve daješ onome koji ti je sve dao. Sve polažeš bez jamstva i pridržaja u ruke svoga Oca. Oh, to je mnogo, teško i gorko. I ti si sam morao nositi teret svoga života: ljude, njihovu podlost, svoj nalog, svoj križ, neuspjeh i smrt. Ali sada je nošenje minulo. Sada smiješ predati sve i sama sebe u očeve ruke. Te ruke drže tako dobro i nježno. Poput majčinih ruku. One obujmljuju tvoju dušu kao što se brižno i milo rukama obuhvaća mala ptica. Sada više ništa nije teško, sve je lako, i sve je

Simon Bisley, *Isus nosi križ*
<https://www.comicartfans.com/>

svjetlo i milost. Sve je u okrilju Božjeg srca, gdje se mogu isplakati svi tereti, jer Otac poljupcima otire s obraza djetetu suze.

Isuse, hoćeš li jednoć i moju ubogu dušu i moj jadni život predati u Očeve ruke? Nemoj tada stavljati breme moga života, breme grijeha na sudačku tezulju, nego u Očeve ruke. Kamo ću bježati, komu li se uteći, ako ne tebi, bratu u mojim gorčinama, ispatniku mojih grijeha? Gle, danas dolazim k tebi. Klečim pred tvojim križem. Cjelivam noge koje me nečujno i odlučno okrvavljenim koracima slijede na zamršenim putovima moga života. Grlim tvoj križ, Gospode vječne ljubavi, srce svih srdaca, ti probodeno srce, velikodušno i neizmerno dobrotivo srce. Smiluj mi se. Prigrli me svojom ljubavlju. Pa kad se jednom primakne kraj moga hodočašća i dan bude na izmaku, kad me okruže sjene smrti, onda i na mome koncu progovori svoju zadnju riječ: Oče, u ruke tvoje predajem njegov duh. O dobri Isuse. Amen.

Karl Rahner

Mali vjeronaučni leksikon

Levitski zakonik

Levitski zakonik, u židovskoj predaji ויקרא *Vajjiqra'* „i zovnu“, u grčkom prijevodu Λευιτικόν; latinski *Leviticus*, starozavjetna knjiga (kratica: Lev).

Sadrži niz propisa o žrtvama (žrtva paljenica, prinosnica, pričesnica, okajnica, naknadnica) i posebne upute svećenicima (pogl. 1-7).

Daljnji tekst donosi opis obreda svećeničkog posvećenja i nastupa u svećeničku službu, propise o obrednoj čistoći i nečistoći (čiste i nečiste životinje, očišćenje žene poslije poroda, guba i druge kožne bolesti, spolna nečistoća) i o Danu pomirbe (hebr. Jom kipur), kada se obavlja obred pomirenja za Izraelove grijehе.

Dio knjige se zbog poziva narodu na svetost redovito naziva Zakon svetosti (pogl. 17-26).

Levitski zakonik donosi propise koji se tiču kalendara, svijećnjaka, prinesenih hljebova, subotnje i jubilarne godine (pogl. 23-25). U cijelosti se pripisuje svećeničkoj predaji; konačna je redakcija knjige nastala u petom stoljeću prije Krista.

Blaženi Piotr Edward Dańkowski

3. travnja

Blaženi Piotr Edward Dańkowski, poljski svećenik i mučenik, rođen je 21. lipnja 1908. u Jordanówu (suski okrug, malopoljsko vojvodstvo) u seljačkoj obitelji, kao sin postolara Jana Dańkowskog i Anne Fulińske. Gimnaziju je završio u Nowom Targu, a 1926. stupio u sjemenište krakówske nadbiskupije. Teologiju i filozofiju studirao je na Jagiellońskom sveučilištu u Krakówu, a za svećenika je zaređen 2. veljače 1931. u crkvi svete Ane u Krakówu. Kao svećenik djelovao je u krakówskoj nadbiskupiji, u župama Pobiedrze (danas Paszkówka, 1931.-1932.), Sucha Beskidzka (1932.-1935.) i Zakopane (1935.-1941.).

U Zakopanima je bio i gimnazijski vjeroučitelj te ispovjednik sestara albertinki. Svesrdno je pomagao ljudima, a naročito siromasima i nevoljnicima. Za vrijeme II. svjetskog rata i njemačke okupacije pomagao je bjeguncima i progonjenim osobama, a pod pseudonimom „Jordan“ uključio se u poljski pokret otpora zajedno s bratom Stanisławom. Nacistički zlotvori uhitili su ga u svibnju 1941. godine. Nakon preslušavanja i mučenja u Zakopanima i Tarnówu otpremili su ga u koncentracijski logor Auschwitz (Oświęcim, malopoljsko vojvodstvo) na prisilni rad.

U logoru je podvrgnut mukama i poniženjima. Zajedno s njim u logoru je boravio i Władysław Puczka, upravitelj župe Biały Dunajec, koji je kasnije dao iskaz o mučenikovoju smrti. Velečasnog Piotra Dańkowskog osudili su na smrt u veljači 1942. Na Cvjetnu nedjelju Piotr je priopćio velečasnom Puczki da su mu navijestili križni put i smrt tijekom Velikog tjedna. Preminuo je s kladom na ramenima na Veliki petak, 3. travnja 1942., u logoru Auschwitz-Birkenau. Od prijatelja se oprostio riječima: „Doviđenja u nebu!“ Mučenikovo tijelo spalili su u logorskom krematoriju. Blaženim ga je proglasio 13. lipnja 1999. u Varšavi njegov veliki zemljak, papa Ivan Pavao II., kao jednog od 108 mučenika iz II. svjetskog rata. Imenom blaženog Piotra Dańkowskog nazvana je škola u njegovom rodnom Jordanówu.

<https://www.velecasnisudac.com/>

NAŠI POKOJNI

SAŠA RUŽIĆ,

PU požeško - slavonska, Pakrac, 3. travnja 1994.

MIRO MARČAC,

PU karlovačka, 4. travnja 1994.

JOZO MARKOTIĆ,

PU požeško - slavonska, Zagreb, 5. travnja 1994.

MARIO SELAK,

PU splitsko - dalmatinska, Južno bojište, 7. travnja 1992.

STJEPAN GRGIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Sisak, 9. travnja 1993.

POČIVALI U MIRU!